

Arrest

nr. 70 629 van 24 november 2011
in de zaak RvV x / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, S. G. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tabasaran-origine. U werd geboren op 28 augustus 1974 in de Dagestaanse hoofdstad Machatsjkala, waar u ook geregistreerd was. Op 15 november 2001 huwde u officieel met A. G. (...) (meisjesnaam D. (...)) (O.V. X). Uw problemen begonnen nadat een vriend en vroegere medestudent, Z. M. (...), die zich bekeerd had tot het wahabisme, u begin december 2010 opzocht aan uw marktkraam in Machatsjkala. Jullie hadden elkaar al een tijdje niet meer gezien en praatten bij. In de weken daarop kwam hij nog 3 keer langs op de markt, maar de laatste keer was zijn toon nogal dwingend. Hij wees u erop dat u niet zuiver was omdat u alcohol verkocht aan uw kraam en wilde dat u berouw toonde voor deze zonde door hem informatie door te spelen over de rechtszaken waarin wahabieten betrokken waren. Uw vrouw werkte

immers bij het militair gerechtshof in Machatsjkala. U weigerde dit echter te doen, waarop hij u waarschuwde dat het heel ernstig was en u er eens diep moest over nadenken.

Op 4 januari 2011 kwam Z. M. (...)vervolgens naar uw huis samen met 2 andere onbekende mannen. Hij droeg u op hem te helpen en zei dat het uw plicht als moslim was, hoewel u zelf niet gelovig was. Toen u andermaal weigerde, werden ze boos en zeiden dat u er spijt van zou krijgen.

Op 6 januari 2011 vielen 3 politieagenten uw huis binnen en namen u mee naar de Sovjetski ROVD in Machatsjkala. Daar werd u gedurende 4 dagen vastgehouden en ondervraagd over uw banden met de rebellen.

Op 10 januari 2011 kwam u vrij na betaling van 100 000 roebel aan losgeld en door tussenkomst van kennissen van uw zus. Na uw vrijlating vertrok u samen met uw vrouw onmiddellijk naar het buitenland.

U verliet Dagestan op 10 januari 2011. Vanuit Machatsjkala reisde u samen met uw vrouw met een wagen naar Uzhgorod (in Oekraïne). Daar stapten jullie over in de koffer van een witte minibus. Na enkele uren rijden, toen jullie zich waarschijnlijk reeds op Slovaaks grondgebied bevonden, mochten jullie plaatsnemen op de passagierszetels van de minibus, die jullie uiteindelijk naar België bracht.

U bereikte België in de ochtend van 13 januari 2011. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, S. G. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kende met de politie omdat zij u ervan verdachten banden te hebben met wahabieten.

Voorts werd u ook lastiggevallen door een aantal wahabieten omdat ze wilden dat u hen gerechtelijke informatie zou doorspelen, die u via uw vrouw kon verkrijgen.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U verklaarde immers dat uw problemen begonnen nadat een vriend en vroegere medestudent, Z. M. (...), u meermaals opzocht. Hij had zich bekeerd tot het wahabisme en veroordeelde het feit dat u alcohol verkocht. Hij verlangde uiteindelijk dat u hem als berouw voor deze zonde vertrouwelijke informatie zou doorspelen over de rechtszaken waarin wahabieten betrokken waren. Aangezien uw vrouw werkzaam was bij het militaire gerechtshof in Machatsjkala kon u namelijk gemakkelijk aan deze informatie komen. Kort na zijn laatste bezoek werd u door de politie gearresteerd op verdenking van banden met wahabieten. Uiteindelijk kwam u na vier dagen vrij tegen betaling van losgeld (CGVS, p. 9). U slaagde er echter niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen aangaande het bestaan en de identiteit van uw vriend en vroegere medestudent Z. M. (...), die nochtans de oorzaak van uw problemen vormde.

U kon het Commissariaat-generaal evenmin enig tastbaar bewijs voorleggen van uw arrestatie, vasthouding en vrijkoping. Daarnaast zei u dat u naar aanleiding van deze problemen naliet klacht in te dienen bij de politie omdat u wist dat de politie niets zou ondernemen. In april 2010 had u immers reeds aangifte gedaan bij de politie van diefstal in uw huis, maar de zaak werd nooit uitgeklaard (CGVS, p. 11). U kon deze beweringen evenwel met geen enkel document ondersteunen.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er voorts niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen.

U verklaarde wel dat uw binnenlands paspoort was achtergebleven bij de personen die u naar België brachten (CGVS, p. 6). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u geen idee had waarom zij dit paspoort nodig hadden (CGVS, p. 6).

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient er bovendien op gewezen te worden dat u niet aannemelijk kon maken dat u niet op bescherming van uw autoriteiten kon rekenen.

Zo hebt u geen enkele poging ondernomen om uw problemen kenbaar te maken of hulp te verkrijgen. U hebt immers nooit klacht ingediend tegen het feit dat u door wahabieten, onder wie uw vriend Z. M. (...), lastiggevallen en onder druk gezet werd om gerechtelijke informatie door te spelen (CGVS, p. 11).

U wierp wel op dat u de politie niet vertrouwde omdat u in april 2010 reeds klacht had ingediend bij

de politie omdat uw huis toen beroofd werd en de politie niets ondernam om de zaak uit te klaren (CGVS, p. 11).

Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de politie wel degelijk stappen ondernomen had om de schuldigen te vinden. Zo onderzochten ze sporen en namen ze vingerafdrukken in uw huis. De onderzoeker van dienst gaf u ook zijn telefoonnummer en telkens u belde kreeg u te horen dat er nog geen resultaat was, maar dat de politie nog steeds aan het zoeken was (CGVS, p. 11).

U liet ook na om naar aanleiding van uw problemen een advocaat of een mensenrechtenorganisatie te raadplegen (CGVS, p. 14).

Daar komt nog bij dat u vrijkwam mede door tussenkomst van kennissen van uw zus (CGVS, p. 13) en dat uw vrouw, die afgestudeerd was als lerares rechten met als specialisatie "jurisprudentie", in dienst was bij het militaire gerechtshof van Machatsjkala (CGVS, p. 9 en 13).

Hieruit dient geconcludeerd te worden dat u mogelijk wel op hulp had kunnen rekenen en derhalve redelijkerwijze van u verwacht kon worden dat u minstens een poging ter zake ondernomen zou hebben, wat echter niet het geval was.

U gaf tot slot nog aan dat ook uw vrouw nooit hulp had gezocht (CGVS, p. 14). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat ze wel een advocaat wilde raadplegen, maar ze daar inderdaad niet in slaagde omdat al haar kennissen binnen de advocatuur op dat moment op vakantie waren (CGVS, p. 10-11). Deze argumentatie is echter niet afdoende.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet tevens vastgesteld worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat u in de toekomst nog steeds een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen.

Zo had u geen idee of er sinds uw vertrek uit Dagestan nog iets gebeurd was in verband met uw problemen en wist u evenmin of u vandaag in Dagestan officieel gezocht wordt (CGVS, p. 14). Aangezien deze elementen de kern van uw asielaanvraag raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn, te meer omdat u 2 weken voor uw interview bij het Commissariaat-generaal nog telefonisch contact had met uw zus in Machatsjkala (CGVS, p. 3-4).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte, rijbewijs, werkboekje, militair boekje, diploma en een verzekeringsattest op uw naam) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte, huwelijksakte en rijbewijs bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw werkboekje en militair boekje bevatten daarnaast ook informatie aangaande respectievelijk uw professionele en militaire carrière. Uw diploma geeft enkel aan dat u een hogere opleiding hebt gevolgd aan de universiteit van Machatsjkala en uit het verzekeringsattest op uw naam, ten slotte, blijkt louter dat u in Dagestan een pensioenverzekering had, wat niet betwijfeld wordt.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, A. G. (...) (meisjesnaam DZJAMALUDINOVA) (O.V. 6.751.721), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, A. G. (...), luidt het asielaanvraag als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Turks-Azerische origine. U werd geboren op 8 augustus 1977 in het Dagestaanse dorp Dagogni. Op 1 november 2001 huwde u officieel met S. G. (...) (O.V. 6.751.721).

Uit uw verklaringen blijkt dat u Dagestan hebt verlaten omwille van de problemen van uw man. Zijn problemen begonnen toen hij eind 2010 op zijn werk meermaals opgezocht werd door een oude vriend en medestudent, Z. M. (...) genaamd, die lid was van de extremisten en uw man zijn religie wilde opdringen. Op 3 of 4 januari 2011 kwam Z. M. (...) vervolgens samen met 2 andere mannen naar jullie huis. Z. M. (...) was erachter gekomen dat u bij het militaire gerechtshof werkte en wilde dat uw man via u vertrouwelijke informatie over rechtszaken tegen extremisten zou doorspelen. Uw man weigerde dit te doen, waarop Z. M. (...) hem bedreigde. Een of twee dagen later werd uw man door de politie thuis gearresteerd en overgebracht naar de ROVD van het Sovjetskidistrict in Machatsjkala. Zelf ging u naar de MVD om te achterhalen wat er aan de hand was, maar u kreeg geen gehoor. U wilde een advocaat raadplegen, maar kon er geen vinden omdat al uw kennissen met vakantie waren. Ten einde raad ging u naar uw schoonzus, die er uiteindelijk via kennissen in slaagde om uw man tegen betaling vrij te krijgen. Hij werd vrijgelaten op 10 januari 2011 en nog diezelfde dag vertrokken jullie naar het buitenland.

U verliet Dagestan op 10 januari 2011. Vanuit Machatsjkala reisde u samen met uw man via Stavropol, Krasnodar en Rostov met een wagen naar Oekraïne. Daar stapten jullie over in de koffer van een witte minibus. Later mochten jullie plaatsnemen op de passagierszetels van de minibus, die jullie uiteindelijk naar België bracht. U bereikte België in de ochtend van 13 januari 2011. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, A. G. (...), luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 6).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, S. G. (...) (O.V. 6.751.721), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, S. G. (...) (O.V. 6.751.721), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kende met de politie omdat zij u ervan verdachten banden te hebben met wahabieten. Voorts werd u ook lastiggevallen door een aantal wahabieten omdat ze wilden dat u hen gerechtelijke informatie zou doorspelen, die u via uw vrouw kon verkrijgen.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde immers dat uw problemen begonnen nadat een vriend en vroegere medestudent, Z. M. (...) , u meermaals opzocht. Hij had zich bekeerd tot het wahabisme en veroordeelde het feit dat u alcohol verkocht. Hij verlangde uiteindelijk dat u hem als berouw voor deze zonde vertrouwelijke informatie zou doorspelen over de rechtszaken waarin wahabieten betrokken waren. Aangezien uw vrouw werkzaam was bij het militaire gerechtshof in Machatsjkala kon u namelijk gemakkelijk aan deze informatie komen. Kort na zijn laatste bezoek werd u door de politie gearresteerd op verdenking van banden met wahabieten. Uiteindelijk kwam u na vier dagen vrij tegen betaling van losgeld (CGVS, p. 9). U slaagde er echter niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen aangaande het bestaan en de identiteit van uw vriend en vroegere medestudent Z. M. (...) , die nochtans de oorzaak van uw problemen vormde. U kon het Commissariaat-generaal evenmin enig tastbaar bewijs voorleggen van uw arrestatie, vasthouding en vrijkoping. Daarnaast zei u dat u naar aanleiding van deze problemen naliét klacht in te dienen bij de politie omdat u wist dat de politie niets zou ondernemen. In april 2010 had u immers reeds aangifte gedaan bij de politie van diefstal in uw huis, maar de zaak werd nooit uitgeklaard (CGVS, p. 11). U kon deze beweringen evenwel met geen enkel document ondersteunen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er voorts niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde wel dat uw binnenlands paspoort was achtergebleven bij de personen die u naar België brachten (CGVS, p.

6). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u geen idee had waarom zij dit paspoort nodig hadden (CGVS, p. 6). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient er bovendien op gewezen te worden dat u niet aannemelijk kon maken dat u niet op bescherming van uw autoriteiten kon rekenen. Zo hebt u geen enkele poging ondernomen om uw problemen kenbaar te maken of hulp te verkrijgen. U hebt immers nooit klacht ingediend tegen het feit dat u door wahabieten, onder wie uw vriend Z. M. (...) , lastiggevallen en onder druk gezet werd om gerechtelijke informatie door te spelen (CGVS, p. 11). U wierp wel op dat u de politie niet vertrouwdte omdat u in april 2010 reeds klacht had ingediend bij de politie omdat uw huis toen beroofd werd en de politie niets ondernam om de zaak uit te klaren (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de politie wel degelijk stappen ondernomen had om de schuldigen te vinden. Zo onderzochten ze sporen en namen ze vingerafdrukken in uw huis. De onderzoeker van dienst gaf u ook zijn telefoonnummer en telkens u belde kreeg u te horen dat er nog geen resultaat was, maar dat de politie nog steeds aan het zoeken was (CGVS, p. 11). U liet ook na om naar aanleiding van uw problemen een advocaat of een mensenrechtenorganisatie te raadplegen (CGVS, p. 14). Daar komt nog bij dat u vrijkwam mede door tussenkomst van kennissen van uw zus (CGVS, p. 13) en dat uw vrouw, die afgestudeerd was als lerares rechten met als specialisatie "jurisprudentie", in dienst was bij het militaire gerechtshof van Machatsjkala (CGVS, p. 9 en 13). Hieruit dient geconcludeerd te worden dat u mogelijk wel op hulp had kunnen rekenen en derhalve redelijkerwijze van u verwacht kon worden dat u minstens een poging ter zake ondernomen zou hebben, wat echter niet het geval was. U gaf tot slot nog aan dat ook uw vrouw nooit hulp had gezocht (CGVS, p. 14). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat ze wel een advocaat wilde raadplegen, maar ze daar inderdaad niet in slaagde omdat al haar kennissen binnen de advocatuur op dat moment op vakantie waren (CGVS, p. 10-11). Deze argumentatie is echter niet afdoende.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet tevens vastgesteld worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat u in de toekomst nog steeds een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen. Zo had u geen idee of er sinds uw vertrek uit Dagestan nog iets gebeurd was in verband met uw problemen en wist u evenmin of u vandaag in Dagestan officieel gezocht wordt (CGVS, p. 14). Aangezien deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn, te meer omdat u 2 weken voor uw interview bij het Commissariaat-generaal nog telefonisch contact had met uw zus in Machatsjkala (CGVS, p. 3-4).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte, rijbewijs, werkboekje, militair boekje, diploma en een verzekeringsattest op uw naam) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte, huwelijksakte en rijbewijs bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw werkboekje en militair boekje bevatten daarnaast ook informatie aangaande respectievelijk uw professionele en militaire carrière. Uw diploma geeft enkel aan dat u een hogere opleiding hebt gevolgd aan de universiteit van Machatsjkala en uit het verzekeringsattest op uw naam, ten slotte, blijkt louter dat u in Dagestan een pensioenverzekering had, wat niet betwijfeld wordt.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die

aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet." De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte, rijbewijs, werkbadge, diploma en een verzekeringsattest op uw naam) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte, huwelijksakte en rijbewijs bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Dagestan gekend zou hebben. Uit uw werkbadge blijkt dat u tewerkgesteld was bij het militaire gerechtshof van Machatsjkala, wat evenmin betwist wordt. Uw diploma bevat louter informatie met betrekking tot uw opleiding en het verzekeringsattest op uw naam ten slotte, toont enkel aan dat u in Dagestan over een pensioenverzekering beschikte, wat net zo min betwijfeld wordt."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 18 juli 2011 aan dat ze vaststellen "dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en Nederlandstalige kamers" (zie p. 2). Zij vragen de zaak naar de algemene vergadering van de Raad te verwijzen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2.2. Het is niet aan verzoekers om te vragen dat een zaak door de algemene vergadering zou behandeld worden.

Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, A. G., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, S. G., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3.2. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van voormelde wet van 15 december 1980 moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoekers sommen in hun verzoekschrift een hele reeks rechtsregels op waarvan zij de schending aanvoeren en weiden uitvoerig uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. In zoverre verzoekers onvoldoende duidelijk en precies aangeven hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoekers (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

3.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in zijn beslissing duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn besluit steunt om van verzoekers noch de status van vluchteling te erkennen, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekers vermelden in hun verzoekschrift van 18 juli 2011 "met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling door het Commissariaat-generaal" (zie p. 7,8) enkele opmerkingen. Ook wordt een verslag "tegenargument" aan het verzoekschrift toegevoegd waarin verzoekers geconfronteerd werden met de bestreden beslissing en hierop antwoorden.

De geformuleerde opmerkingen en het bijgevoegde verslag beperken zich evenwel tot het herhalen van het feitenrelaas, het uiten van blote beweringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van

de commissaris-generaal, wat geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing kan weerleggen.

Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees koesteren voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

3.4. In zoverre het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE